

стану здоров'я, необхідних медикаментів і продуктів для подальшого повідомлення родичам, роз'яснювати клієнту постійно виникають у нього питання у справі. Слід рекомендувати клієнтові не звертатися зі скаргами до різних посадових осіб та організаціям без узгодження таких питань з ним, адвокатом, і утримувати клієнта від таких дій, які можуть принести небажані для клієнта наслідки. Така поведінка адвоката викликає повагу у клієнта і його родичів, є сумлінним виконанням професійних обов'язків.

Список використаної літератури:

1. Аракелян М. Еволюція інституту адвокатури на українських землях за Статутами великого князівства Литовського / М. Р. Аракелян // Актуальні проблеми держави і права. 2009. вип. 49. С. 99.
2. Каменский В. В. вопросы этики и закон // информационный бюллетень Одесской областной коллегии адвокатов. 2002. № 3. С. 26-30.
3. Конституція України [Електронний ресурс]: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Верховна Рада України. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
4. Закон України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [Електронний ресурс]: Закон України від 5.07.2012 № № 5076-VI // Верховна Рада України. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17#Text>.

Науковий керівник: асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Джабурія Олена Олександрівна**

Матвієва А.Б.

*студентка 2-го курсу факультету адвокатури
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОСОБЛИВОСТІ ВЗАЄМОВІДНОСИН МІЖ АДВОКАТОМ ТА КЛІЄНТОМ

Моральним ядром адвокатської діяльності стає етика професійних зав'язків адвоката, яка визначає та спрямовує його поведінку у професійній сфері. Серцевину етики професійних відносин адвоката становить передусім питання етики взаємовідносин адвоката з клієнтом, оскільки, за влучним висловлюванням У. Бернама, «адвокат, коли виконує свої професійні обов'язки, знає тільки одну людину в світі, і ця людина – його клієнт» [1, с.286].

Беззаперечною етичною основою взаємовідносин адвоката з клієнтом є довіра. Як відзначає Ю.І. Стецовський, в довірі відображається не тільки правова природа відносин адвоката з особами, що звертаються до нього, але і моральна сторона адвокатської діяльності, її спрямованість на забезпечення суб'єктивних прав громадян. Під поняттям «довіра» розуміють ставлення до кого-небудь, що виникає на основі віри в чийось правоту, чесність, щирість [2, с. 146].

Звичайно, адвокатська етика та її взаємовідносини базуються на довірі між адвокатом і клієнтом. Але їх відносини не обмежуються лише фундаментальною довірою, є великий та необмежений перелік ознак, які характеризують особливості цих відносин.

Першою важливою складовою «здорових» відносин між адвокатом та клієнтом – є спільні інтереси, вони необхідні для того, щоб між ними не виникали внутрішні конфлікти. Для того, щоб усі сили та знання адвоката були покладені на захист свого клієнта, а не для вирішення міжусобних перепалок.

Спільні інтереси або розподіл думок на одному боці – неможливий без точного з'ясування очікувань клієнта від ведення справи та результату зусиль адвоката. Адже справа може завершитися не так швидко та з іншим результатом, ніж той, на який очікує клієнт. Для клієнта важливо розуміти реальність становища справи тому, що часто обвинувачений вважає, що адвокат як чарівник може використовувати матеріали справи, свої знання та здобутки в юридичній сфері і буквально врятувати його від усіх обвинувачень. Але не лише з боку клієнта можуть бути невраховані певні моменти ведення справи, з свого боку адвокат зобов'язаний не давати стовідсоткових гарантій. З цього питання вичерпно висловила М. Саєнко: «по-перше, це заборонено Правилами адвокатської етики, а по-друге, завжди може спрацювати людський фактор». Але це не означає, що адвокат реалізує свої права та обов'язки на чесному слові, він зобов'язаний зробити все можливе у вашій справі та підтвердити свої слова у подібних вашому випадку справах [4].

Важливим аспектом у взаємовідносинах між клієнтом та адвокатом є комунікація та перше враження обох сторін. Перше враження беззаперечно пов'язане із комунікацією адвоката щодо клієнта. Адвокат повинен представити себе з професійної точки зору, але не перетворювати консультацію на творчий вечір адвоката. Адвокат та клієнт повинні виділити достатню кількість часу для їх розмови, щоб між ними виникла та сама довіра, як фундамент відносин між адвокатом та клієнтом.

Комунікація як аспект довіри між адвокатом та клієнтом проявляється у мові. Власне мова проявляється не як базові навички в усному та письмовому мовленні, ця ознака має більш глибоке значення в діяльності адвоката. В загальному вона характеризується як професійна мова. Будь-який юрист

повинен володіти навичками професійної мови, але важливо розуміти і доцільність її використання у спілкуванні [4].

Існує безліч думок щодо доповнень Правил адвокатської етики. З їх невичерпного переліку слід виділяти основні, а саме:

- основою взаємовідносин між адвокатом і клієнтом є довіра, яка формується в результаті переконаності клієнта у порядності, сумлінності та старанності адвоката;

- клієнт в праві розраховувати на чесність і відвертість адвоката у спілкуванні з питань, які стосуються надання адвокатом правової допомоги клієнту, його представництва або захисту;

- неприпустимими є повідомлення адвокатом клієнту свідомо неправдивої інформації, а, так само, приховування адвокатом від клієнта інформації, яка має значення для захисту його прав і законних інтересів [3].

Підсумовуючи вищенаведене, можна дійти висновку, що в аспекті відносин адвоката з клієнтом першочергово розкривається когнітивний аспект довіри, який характеризує ці відносини як такі, що базуються на переконаності в чесності, порядності, вірності, відповідальності та правдивості. Довіра виступає необхідною умовою ефективної професійної діяльності адвоката та слугує запорукою її успіху. Водночас на рівні нормативного регулювання довіра трансформується та визначає змістове наповнення основоположних у адвокатській діяльності принципів та інститутів: конфіденційності та адвокатської таємниці, акцентуючи увагу на їх морально-етичній природі.

Список використаної літератури:

1. У. Бернам Правовая система США. Вып. 3. Науч. ред.: Власихин В.А. М.: Новая юстиция, 2006. 1216 с.
2. Ю.И. Стецовский Советская адвокатура: учебное пособие. М.: Высш. шк., 1989. 304 с.
3. Бірюкова А.М. «Довіра як етична основа відносин адвоката з клієнтом» URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/3_2017_Birukova.pdf
4. Маленький Ф. Як побудувати здорові відносини між адвокатом та клієнтом. URL: https://zib.com.ua/ua/140381-yak_pobuduvati_zdorovi_vidnosini_mizh_advokatom_ta_klientom.html.

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, асистент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури Національного університету «Одеська юридична академія» **Деменчук Марина Олександрівна**